

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
18. juni 1992 *

I sag T-49/91,

Mariette Turner, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valsesia, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 23. august 1990 om at omlægge dens Afdeling for Rådgivende Lægevirkksomhed,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne H. Kirschner og D. Barrington,

justitssekretær: referendar P. van Ypersele de Strihou,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. juni 1992,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren er tjenestemand i lønklasse A4 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Kommissionen«). Hun havde en stilling som »rådgivende læge« ved Kontoret for Syge- og Ulykkesforsikring (Kontor IX. DO.5, herefter benævnt »kontoret«). Hun delte ledelsen af »Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed« med en anden læge, dr. S., der var ansat i henhold til en kontrakt, som kunne forlænges; dr. S. arbejdede på deltid. I september 1989 fik kontoret en ny chef, C.
- 2 Den 23. august 1990 blev der afholdt et møde, hvori deltog kontorchefen, sagsøgeren, dr. S. samt en række tjenestemænd ved kontoret i kategori A og B. Referatet af dette møde bærer samtlige deltageres underskrift, og i referatet hedder det:

»Ved det foregående møde, som fandt sted i juli, blev det aftalt at udskifte de to sekretærer i Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed for at sikre, at den fungerede optimalt. Denne beslutning blev bekræftet på mødet den 23. august.

Gennemførelsen af beslutningen medfører følgende ændringer:

- 1) R. forflyttes fra den 3. september i tjenestens interesse til Afdelingen for Arbejdsulykker og Erhvervs sygdomme og erstattes af D., indtil sidstnævntes kontrakt som hjælpeansat udløber. Pr. denne dato (15.1.1991) omdannes stillingen 'hjelpeansat' ifølge de løfter, som GD IX har påtaget sig, til en tjenestemandstilling (der tidligere har været beklædt af Elfert), og Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed og C. finder sammen en passende afløser.
- 2) A. har gentagne gange udtrykt ønske om at forlade kontoret, idet hun forventer en stilling uden for Sygekassen, tilknyttet Posttjenesten, hvilket imødekommer det ønske, som hun har fremsat over for C. Hun overtager Posttjenesten. Hun

erstattes af D., der i øjeblikket er beregningsassistent ved Afregningskontoret. Disse forflytninger sker pr. 1. oktober, og i måneden efter denne ændring sætter A. D. ind i de betingelser, der er aftalt mellem dr. Turner og M. Der er enighed om, at hvis D.'s arbejde efter en periode på seks måneder ikke skønnes tilfredsstillende af dr. Turner, vil Afregningskontoret med glæde tage hende tilbage i den gamle stilling.

C. udfærdiger en skrivelse til R. hvori han forklarer, at lederne af Sygekassen efter at have overvejet argumenterne for og imod de to løsninger, som blev drøftet den 22. august, har fundet, at det er nødvendigt at forflytte hende til Ulykkesforsikringsafdelingen.«

- 3 Ved skrivelser af primo september 1990 og 25. september 1990 meddelte kontorchefen R. og A. sine afgørelser om at omplacere dem.
- 4 Disse meddelte ved skrivelser af 13. september og 4. oktober 1990 kontorchefen, at de beklagede disse afgørelser. R. så en forbindelse mellem denne afgørelse om omplacering og hendes fravær siden den 18. maj 1990 — der fortsatte indtil medio november — på grund af hospitalsindlæggelse og rekonvalescens.
- 5 Den 28. september 1990 blev fru D., der var sekretær med maskinskrivning og steno­grafi samt beregningsassistent ved kontoret, overflyttet til sekretariatet for Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed. I begyndelsen af oktober 1990 blev frk. D., der var hjælpeansat, ligeledes overført til denne afdeling, indtil man kunne placere en tjenestemandsansat sekretær.
- 6 Ved skrivelse af 9. oktober 1990 meddelte sagsøgeren kontorchefen, at hun beklagede flytningen af A., der efter sagsøgerens opfattelse var sket ved en afgørelse truffet af kontorchefen. Hun tilføjede: »De trufne afgørelser forekommer mig ikke at være i tjenestens interesse«.

- 7 Ved forskellige skrivelser af 17. oktober, 26. oktober og 21. november 1990 henledte sagsøgeren sine overordnedes opmærksomhed på manglerne ved tjenestens funktioner, der efter hendes opfattelse skyldtes denne omlægning.
- 8 Den 23. november 1990 indbragte sagsøgeren en klage over beslutningen af 23. august 1990 om at omlægge Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed og de senere afgørelser, dvs. forflyttelserne af A. og R.
- 9 I løbet af december 1990 fortsatte sagsøgeren sin korrespondance med kontorchefen vedrørende manglerne ved sit sekretariat. Ved skrivelse af 7. december 1990 henledte sagsøgeren kontorchefens opmærksomhed på, at A. efter sin sygeorlov var rede til på ny at tage arbejde i Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed. Fra den 1. januar 1991 blev der antaget en ny hjælpeansat, P., i stedet for frk. D.
- 10 Ved skrivelse af 21. januar 1991 meddelte kontorchefen sagsøgeren sine afgørelser om at forflytte A. til sagsøgerens sekretariatet fra den 15. februar 1991, at forflytte fru D. til Afregningskontoret og at udnævne en »fast« hjælpeansat, som sammen med A. skulle betjene lægesekretariatet. Han tog forbehold om at tage A.'s præstationer op til fornyet bedømmelse i løbet af de følgende atten måneder og eventuelt på ny forflytte hende til en anden tjenestegren, »såfremt der ikke [skete] mærkbare fremskridt«. Disse afgørelser blev meddelt de pågældende den 28. januar 1991.
- 11 Ultimo marts 1991 udløb P.'s kontrakt som hjælpeansat uden at blive fornyet. Hun blev erstattet af E., der ligeledes var hjælpeansat, fra den 1. august 1991.

- 12 Mellem den 5. marts og den 15. april udvekslede sagsøgeren og kontorchefen forskellige skrivelser, hvori hun beklagede sig over situationen i sit sekretariat og foreslog, at P., der havde bestået en udvælgelsesprøve, blev endeligt ansat.
- 13 Ved skrivelse af 25. april 1991 tilkendegav kontorchefen, at han ikke principielt var imod at udnævne P., men at udnævnelsen kun kunne finde sted, såfremt der blev opslået en særlig ledig stilling, som dog måtte indgå i den prioritetsorden, der var fastlagt af GD IX.
- 14 Den 26. april 1991 beklagede sagsøgeren sig til kontorchefen over, at ca. ti lægejournaler uden hendes vidende var blevet bragt til »Ulykkesforsikringsafdelingen« med henblik på fotokopiering i denne afdeling af visse lægelige dokumenter, hvilket efter sagsøgerens opfattelse var et flagrant brud på lægehemmeligheden og skyldtes de vanskeligheder, der var i sekretariatet ved hendes afdeling.
- 15 Ved skrivelse af 5. juni 1991 anmodede sagsøgeren som følge af manglende besvarelse af klagen gennem sin juridiske rådgiver generaldirektøren for GD IX om svar snarest muligt. Hun modtog intet svar.

Retsforhandlinger

- 16 Under disse omstændigheder har sagsøgeren anlagt denne sag ved stævning indleveret den 21. juni 1991 til Rettens Justitskontor.
- 17 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 18 Den mundtlige forhandling fandt sted den 4. juni 1992. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

- 19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Følgelig annulleres beslutningen af 23. august 1990 om at omlægge Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.
- Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger.

Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning

- 20 Retten finder ved påkendelsen af denne sag, der angår annullation af beslutningen af 23. august 1990 om at omlægge Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed, anledning til at undersøge de to foranstaltninger, som var formålet med beslutningen, nemlig dels forflyttelsen af A., og dels forflyttelsen af R, hver for sig.

Beslutningens første formål

- 21 Kommissionen har krævet sagen afvist for så vidt angår forflyttelsen af A. Kommissionen anfører, at den anfægtede beslutning efter indgivelsen af sagsøgerens klage er blevet delvis tilbagekaldt, idet A. igen er blevet indsat i sin tidligere stilling hos sagsøgeren. Beslutningen kan derfor ikke længere anfægtes på dette punkt, idet en tjenestemand, der fortsat anfægter en retsakt, der i mellemtiden er blevet ophævet af administrationen, ikke har retlig interesse (jf. Domstolens dom af 12.7.1979, sag 124/78, List mod Kommissionen, Sml. s. 2499).
- 22 Sagsøgte gør gældende, at det forhold, at A. kun er genindsat i sagsøgerens tjeneste med forbehold af fornyet bedømmelse efter atten måneders forløb, ikke har nogen indflydelse på formalitetsspørgsmålet, for så vidt som den vedrører A.'s stilling. Dersom A. på ny skulle blive forflyttet pr. det tidspunkt, vil det således kun være den afgørelse, der træffes til den tid, som eventuelt kan prøves ved et søgsmål.
- 23 Sagsøgeren har hertil bemærket, at genindsættelsen af A. kun blev besluttet af kontorchefen på følgende betingelse:

»Ved udløbet af en rimelig periode, der bør være på ca. atten måneder, vil jeg drøfte sagen med bl.a. chefen for Afregningskontoret for at kontrollere, om A. har kunnet modernisere afdelingen, og om hendes forhold til Afregningskontoret er tilfredsstillende. Jeg forbeholder mig ret til på ny at forflytte A., såfremt der ikke sker mærkbare fremskridt.«

De gengivne betingelser for denne genindsættelse er efter sagsøgerens opfattelse bevis på, at den anfægtede beslutning ikke er blevet tilbagekaldt på dette punkt.

- 24 Retten skal henvise til, at det af fast retspraksis (jf. bl.a. Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 5/62-11/62 og 13/62, 14/62 og 15/62, Società industriale Acciaierie San Michele m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 357, org. ref.: Rec. s. 859, på s. 882; ovennævnte dom af 12.7.1979, sag 124/78, præmis 7,

samt Rettens dom af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749, præmis 38) — som sagsøgeren i retsmødet har erklæret ikke at ville bestride — fremgår, at den retlige interesse bedømmes efter forholdene ved sagens anlæg.

- 25 Retten fastslår imidlertid, at afgørelsen om at forflytte A. var blevet tilbagekaldt ved sagens anlæg den 21. juni 1991. Ved afgørelsen af 21. januar 1991 blev A. nemlig på ny overført til sagsøgerens sekretariat med virkning fra den 15. februar 1991 med forbehold af fornyet bedømmelse af hendes præstationer efter udløbet af en periode på ca. atten måneder.
- 26 Det følger heraf, at sagen må afvises på grundlag af manglende retlig interesse, for så vidt den angår forflyttelsen af A. At denne forflyttelse blev tilbagekaldt med forbehold af fornyet bedømmelse efter atten måneder, er uden betydning. Denne omstændighed kan nemlig ikke give sagsøgeren nogen aktuel interesse, fordi den ikke i sig selv er til skade for hende. Allershøjest kunne hun anfægte en ny forflyttelse af A., dersom den nye vurdering til sin tid måtte medføre en forflyttelse.

Beslutningens andet formål

- 27 Sagsøgeren har gjort gældende, at enhver forvaltningsakt med generelt sigte, f.eks. en beslutning om at omlægge en tjeneste, skal hvile på almene hensyn. Men den anfægtede beslutning af 23. august 1990 om at omlægge Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed bygger ikke på nogen seriøs og objektiv overvejelse og har givet sig udslag i katastrofale gennemførelsesforanstaltninger i sekretariatet.
- 28 Hun hævder, at det ikke er i overensstemmelse med tjenestens interesse at erstatte to tjenestemandsansatte og erfarne lægesekretærer med ukvalificerede og uerfarne medarbejdere på et så specielt område som det medicinske. Sekretærer, som ikke er særligt uddannede, kan i manglende bevidsthed om deres ansvar meget vel komme til at begå brud på lægehemmeligheden. I denne henseende bemærker sagsøgeren, at det nogle måneder efter, at det tjenstligt var blevet bestemt at forflytte A. fra sekretariatet for Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed, blev besluttet at

flytte hende tilbage dertil igen, uden at man dog fandt nogen tilfredsstillende løsning for så vidt angår den anden sekretær, der var blevet forflyttet, nemlig R.

- 29 Sagsøgeren bemærker, at der intetsteds er henvist til en generel beslutning om »mobilitet« truffet af Kommissionen, hvori der fastlagdes rammer for, hvorledes sekretariatet for Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed skulle omlægges. Da den anfægtede beslutning hverken er overensstemmende med almene hensyn eller tjenestens interesse, og da den ikke indgår i nogen forud fastlagt ramme for mobilitet, kan Kommissionen ikke påberåbe sig tjenestens interesse som grundlag for denne beslutning.
- 30 I øvrigt finder sagsøgeren, at Kommissionen ved at gå således til værks har tilsidesat princippet om god forvaltning og sund administration. Kontinuiteten i tjenesten — der er en væsentlig betingelse for, at denne kan fungere godt — er ikke tilgodeset. Sagsøgeren er således blevet stillet over for uforudseelige vanskeligheder og har måttet påtage sig aktiviteter, som ikke hører under rådgivende lægefunktioner.
- 31 Efter at have fremsat flere afvisningsindsigelser har Kommissionen gjort gældende, at det fremgår af fast retspraksis, at »institutionerne har vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til, hvorledes de vil indrette deres tjenestegrene« (Domstolens dom af 16.12.1970, sag 5/70, Prella mod Kommissionen, Sml. s. 219, af 13.12.1979, sag 14/79, Loebisch mod Rådet, Sml. s. 3679, og af 16.6.1971, sag 61/70, Vistosi mod Kommissionen, Sml. s. 145, samt Rettens dom af 12.7.1990, sag T-108/89, Scheuer mod Kommissionen, Sml. II, s. 411, og af 23.10.1990, sag T-46/89, Pitrone mod Kommissionen, Sml. II, s. 577). Kommissionen finder ikke, at sagsøgeren i den foreliggende sag har bevist, at Kommissionen har misbrugt denne beføjelse ved udskiftningen af hendes to sekretærer.
- 32 Kommissionen konkluderer, at søgsmålet er åbenbart ubegrundet.

- 33 Retten finder, uden at det er fornødent at tage stilling til Kommissionens afvisningsindsigelser, at sagsøgte må frifindes, for så vidt angår påstanden vedrørende det andet formål med den anfægtede beslutning.
- 34 Indledningsvis må der med Kommissionen henvises til, at Fællesskabets institutioner ifølge fast retspraksis råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til, hvorledes de ønsker at indrette deres tjenestegrene på grundlag af de opgaver, der påhviler dem, og med hensyn til placeringen af det personale, som de råder over, hvorved det dog er en forudsætning, at placeringen sker i tjenestens interesse og under iagttagelse af princippet om stillingernes ækvivalens (jf. Domstolens dom af 23.3.1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681, af 21.6.1984, sag 69/83, Lux mod Revisionsretten, Sml. s. 2447, af 14.7.1983, sag 176/82, Nebe mod Kommissionen, Sml. s. 2475, og af 21.5.1981, sag 60/80, Kindermann mod Kommissionen, Sml. s. 1329, samt ovennævnte dom af 16.6.1971 i sag 61/70). Sådanne skønsmæssige beføjelser er en afgørende forudsætning for en effektiv tilrettelæggelse af arbejdet og for en tilpasning af tjenestegrenenes organisation til ændrede behov (jf. Domstolens ovennævnte dom af 12.7.1979, sag 124/78, og Rettens ovennævnte dom af 12.7.1990, sag T-108/89, præmis 37).
- 35 Da sagsøgeren under retsmødet har erklæret, at hun ikke bestrider, at hendes ansættelse svarer til hendes lønklasse selv efter omlægningen af Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed, går hendes argumentation i realiteten ud på, at Kommissionen ved at foretage den omtvistede forflyttelse har tilsidesat sin pligt til at sikre hende arbejdsvilkår, der gjorde det muligt for hende at udføre de opgaver, den havde tillagt hende, hvilken pligt bl.a. følger af vedtægtens artikel 7 og de principper, som ligger til grund for denne bestemmelse (jf. Rettens ovennævnte dom af 12.7.1990, sag T-108/89, præmis 31).
- 36 I den foreliggende sag er forholdet det, at R. den 23. august 1990, hvor der blev truffet beslutning om at forflytte hende, havde været fraværende på grund af sygdom i over tre måneder. Men som sagsøgeren gentagne gange har understreget i sine skriftlige indlæg og under retsmødet, krævede tjenestens interesse og udførelsen af de opgaver, der af Kommissionen var henlagt til de rådgivende læger, at disse råder over et kompetent, diskret og stabilt sekretariat, idet deres arbejde for en stor dels vedkommende hviler på sekretariatet, som hele tiden skal være til rådighed for den sygemeldte tjenestemand.

- 37 Under disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke hævde, at forflyttelse af en tjenestemand, der har været fraværende i over tre måneder på det tidspunkt, hvor den pågældende forflyttedes, og som siden yderligere har været fraværende i næsten tre måneder, fra en tjeneste, hvori der kræves konstant og stabil nærværelse, til en anden tjeneste, strider mod tjenestens interesse og princippet om god administration.
- 38 Selv om man må beklage de mange udskiftninger af sekretærer i sekretariatet for Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed, skal det bemærkes, at disse udskiftninger af sekretærer ikke var en følge af den anfægtede beslutning af 23. august 1990, men af en række senere afgørelser, som ikke er genstand for denne sag.
- 39 Yderligere findes det under alle omstændigheder at burde bemærkes, at sagsøgeren ved uden forbehold at underskrive referatet af mødet den 23. august 1990 — der ikke indeholder antydning af, at sagsøgeren under dette møde skulle have anført, at den trufne beslutning ikke gjorde det muligt at »sikre, at Afdelingen for Rådgivende Lægevirksomhed fungerede optimalt« — i det mindste, da beslutningen blev vedtaget, fandt, at den var i overensstemmelse med tjenestens interesse, selv om det ikke kan hævdes, at hun således utvetydigt affandt sig med den.
- 40 Det følger heraf, at sagsøgte må frifindes for sagsøgerens påstand vedrørende det andet formål med den anfægtede beslutning.
- 41 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte i det hele må frifindes, uden at det er fornødent at tage stilling til, om den i sagen omhandlede retsakt er negativ for sagsøgeren.

Sagens omkostninger

- ⁴² I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme procesreglements artikel 88 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. juni 1992.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand